

Arrest

nr. 72 609 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en wordt vertegenwoordigd door haar voogd X, op 24 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 september 2011 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BREEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, minderjarig, wordt aangetroffen op 15 mei 2006, tijdens illegaal verblijf in België bij haar oom. Haar biologische ouders bevinden zich in Marokko. Uit onderzoek blijkt dat deze nog steeds de ouderlijke macht uitoefenen over verzoekster.

1.2. Op 17 juli 2007 wordt een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) aan de oom van verzoekster betekend.

1.3. Op 12 februari 2008 wordt verzoekster via de dienst Voogdij van de FOD Justitie onder voorlopige voogdij geplaatst. Op 29 februari 2008 verzoekt de voogd om afgifte van een aankomstverklaring voor verzoekster.

1.4. Op 6 maart 2008 beslist de Dienst Vreemdelingenzaken tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) aan de voogd van verzoekster. Tevens wordt de voogd gevraagd bepaalde inlichtingen te verschaffen.

1.5. Op 25 maart 2008 verzoekt de voogd van verzoekster nogmaals om de afgifte van een aankomstverklaring.

1.6. Op 1 april 2008 beslist de Dienst Vreemdelingenzaken tot verlenging van het bevel tot terugbrenging met drie maanden. De voogd wordt gevraagd bepaalde inlichtingen te actualiseren.

1.7. Op 17 juni 2008 verzoekt de voogd nogmaals om de afgifte van een aankomstverklaring.

1.8. Op 30 juni 2008 beslist de Dienst Vreemdelingenzaken tot verlenging van het bevel tot terugbrenging met één maand. De voogd wordt gevraagd bepaalde inlichtingen te actualiseren.

1.9. Op 2 september 2008 verzoekt de voogd nogmaals om de afgifte van een aankomstverklaring.

1.10. Op 10 september 2008 beslist de Dienst Vreemdelingenzaken tot verlenging van het bevel tot terugbrenging met drie maanden. De voogd wordt gevraagd bepaalde inlichtingen te actualiseren.

1.11. Op 3 december 2008 verzoekt de voogd nogmaals om de afgifte van een aankomstverklaring.

1.12. Op 10 december 2008 beslist de Dienst Vreemdelingenzaken tot afgifte van een aankomstverklaring aan verzoekster, geldig voor drie maanden. De voogd wordt gevraagd bepaalde inlichtingen te actualiseren. Op 2 maart 2009 verzoekt de voogd om afgifte van een tijdelijk bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Dit wordt geweigerd doch de aankomstverklaring wordt op 9 maart 2009 verlengd met drie maanden. Ook op 26 mei 2009 wordt beslist tot verdere verlenging.

1.13. Op 30 september 2009 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een A-kaart (tijdelijk verblijf) aan verzoekster, geldig tot 10 september 2010. De voorwaarden voor vernieuwing worden eveneens opgesomd. Op 21 september 2010 wordt de A-kaart verlengd tot 10 maart 2011. De voorwaarden voor vernieuwing worden opgesomd. Verder wordt de voogd gevraagd inlichtingen te verstrekken. Op 23 februari 2011 wordt de A-kaart nogmaals verlengd voor een periode van zes maanden. De voogd wordt om verschillende inlichtingen gevraagd.

1.14. Op 12 september 2011 verzoekt de voogd van verzoekster om verlenging van de A-kaart.

1.15. Op 15 september 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

in uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan V. J. {...}, bevel gegeven aan de genaamde E. A. Y. {...}, geboren te Sidi Slimane/Marokko op 11/07/1995

Van Marokaanse nationaliteit,

Verblijvende te {...}

Binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7 alinea 1, 1 E van de wet van 15.12.1980 vervangen door de wet van 15 juli 1996 – Verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Niet in het bezit van een visum – paspoort. Beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 15.09.2011.

Artikel 7 alinea 1,2 van de wet van 15.12.1980 vervangen door de wet van 15 juli 1996 – Verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (A-kaart vervallen sinds 10/09/2011).

Betrokkene kwam op 19/07/2005 naar België samen met haar oom en tante. Na haar aankomst verbleef ze bij deze in Mechelen onder pleegplaatsing. De familie was in het bezit van een Tanzil. De Kefala die ze hadden voldeed niet aan de vormvereisten en werd niet erkend door de dienst Voogdij. Door de armoede hadden de ouders van betrokkene beslist om haar toe te vertrouwen aan de oom (deze verbleef reeds ruime tijd in België). De Tanzil en Kefala werden onderzocht door het bureau Gezinshereniging. Na onderzoek werd er een bijlage 38 afgeleverd. Op 25/03/2008 verzoekt de voogd om betrokkene in het bezit te stellen van een aankomstverklaring in het kader van de toepassing van de omzendbrief dd 15/09/2005. De bijlage 38 werd verlengd. Uiteindelijk werd er op 04/12/2008 een aankomstverklaring afgeleverd, die steeds verlengd werd met drie maanden. Op 04/09/2010 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart. Voogd verzoekt ons op 12/09/2011 de A-kaart van betrokkene te verlengen in het kader van de omzendbrief dd 15/09/2005.

Bovenvernoemde omzendbrief dient in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het grondgebied bevinden en voor wie geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. Laat het duidelijk zijn dat er op dit ogenblik nog steeds mogelijkheid op opvang en verzorging aanwezig is in het land van herkomst. Immers is gebleken dat betrokkene aldaar nog beschikt over een familiaal netwerk en er zijn dus andere oplossingen te overwegen dan deze zoals zij op dit ogenblik wordt vooropgesteld; namelijk een noodzakelijk verblijf in België. De ouders van betrokkene wonen en leven nog steeds in het land van herkomst. Deze staan ook nog steeds in voor de opvoeding van twee andere kinderen.

Men dient op te merken dat betrokkene, sedert ze in het bezit is van een A-kaart en PP, regelmatig terugreist naar Marokko. Hieruit kan men opmaken dat er nog steeds een band is tussen betrokkene en haar ouders en het land van herkomst. Bovendien dient betrokkene psychologisch bijgestaan worden voortvloeiend uit het gemis van haar ouders en afkomst. Een duurzame oplossing in de zin van een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met de ouders is dus mogelijk en wenselijk. Conform het artikel 9 van het Europees Verdrag inzake de Rechten van het Kind, is er geen sprake van een bevoegde autoriteit die beslist heeft dat betrokkene in haar belang dient gescheiden te worden van haar ouders. Het algemeen principe stelt dat het in het belang van het kind is te verblijven bij zijn/haar ouders, tenzij anders bewezen.

Rekening houdend met de elementen in de aanvraag van de voogd voor toepassing van de omzendbrief van 15/09/2005 en na een grondige analyse van alle elementen in het dossier, kan men niet stellen dat het belang van betrokkene op dit ogenblik zich situeert buiten haar familiale context in Marokko.

Conform de specifieke bepalingen van de omzendbrief van 15/09/2005 stelt de Dienst Vreemdelingen-zaken dan ook een spoedige hereniging met de ouders in het land van herkomst als duurzame oplossing voorop. In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, van de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Beslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken dd. 15.09.2011."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster aan: "Schending Kinderrechtenverdrag artt. 3, 20 en 22, Resolutie van de Raad van EU van 26.06.1997, artikel 5, Aanbeveling 1596 van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa over de situatie van jonge migranten in Europa Punt 7, vii-ix, Punt 7, x, artikel 22bis Grondwet, Programmawet van 24.12.2002, Titel XIII, Hoofdstuk 6, Voogdij over niet begeleide minderjarige vreemdelingen Artikel 478 (voogdijwet), art 2, 3 en 111, Omzendbrief 15.09.2005: Omzendbrief betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, Art 62 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 1,2,3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 mbt motivatie, algemene rechtsbeginselen, redelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, openbaarheid van bestuur."

Verzoekster betoogt als volgt:

“De Belgische grondwet erkent in artikel 22bis dat een minderjarige een te respecteren mening kan hebben, en dat bij beslissingen die over het hoofd van het kind worden genomen, het belang van dit kind altijd centraal moeten staan. We gaan er dan ook van uit dat anderen moeten waken over het welzijn van kinderen, zonder het belang of de mening van het kind daarin mag worden miskend, zoniet centraal wordt gesteld. Dit is ook het centrale element in alle andere wetteksten die naar de rechten van kinderen verwijzen. Het is niet zoals in de vreemdelingenwet voor volwassenen dat er een zekere bewijslast op iemand rust en wanneer die niet wordt ingevuld de overheid tot de conclusie mag komen dat er geen verblijfsrecht is. Nee, het is een delicate evenwichtsoefening om de oplossing te zoeken die in alle redelijkheid het hoger belang van het kind het beste dient. In dit geval werd enkel gesteld dat er ouders zijn in het land van herkomst en het kind dan maar terug moet. Zoals verder zal worden besproken zijn er een heel aantal wetteksten die rechten aan minderjarigen verlenen, die hiermee in strijd zijn. De Niet Begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV) kan zich beroepen op een bijzondere procedure die zijn oorsprong kent in het Kinderrechtenverdrag (IVRK), en het voor de overheid onmogelijk maakt om een NBMV van haar grondgebied te verwijderen, zonder dat deze overheid er zeker van is dat het hoger belang van het kind beter wordt gediend in een ander land. Alhoewel dit een hoge mate van bescherming zou moeten bieden voor de minderjarige stelt men vast dat in 2008 (activiteitenrapport DVZ); 442 documenten werden afgegeven aan minderjarigen die om toepassing van deze bescherming vroegen, en dat 338 daarvan bijlagen 38 betroffen (of bevel tot terugbrenging als meegedeeld aan de voogd). De vraag stelt zich dan ook in hoeverre Dienst Vreemdelingenzaken het hoger belang van het kind in deze materie wel ernstig neemt. Sinds de RVV op 29 mei 2008 heeft geoordeeld dat een beslissing van DVZ kan worden vernietigd omdat het kind niet werd gehoord (en tevens aangaf dat art 12 van het IVRK aan het objectief en het subjectief criterium voldeed om directe werking te hebben) organiseert DVZ interviews in de stijl van het Commissariaat-Generaal, voordat ze oordeelt of een NBMV een kans op verblijf krijgt. Maar hiermee voert men nog geen grondig onderzoek naar een duurzame oplossing. De vraag stelt zich zelfs of Dienst Vreemdelingenzaken in staat is dit onderzoek te voeren. Volgens hun eigen standpunt in het activiteitenrapport van 2008 niet: ‘ p. 94; De zoektocht naar de familie: De zoektocht naar de familieleden van een NBMV staat werkelijk centraal in de problematiek en alle reglementaire teksten zijn het erover eens dat de zoektocht naar de familie in het hoger belang van het kind moet worden ondernomen. Algemeen gezien moet echter verwezen worden naar het feit dat het zeer moeilijk is om positieve resultaten te bekomen op dit gebied, ongeacht de middelen die gebruikt worden. Momenteel worden verschillende mogelijkheden onderzocht. Het Bureau MINTEH neemt regelmatig contact op met de Belgische posten in het buitenland. De informatie die over de familie van een NBMV wordt verzameld wordt naar de verschillende posten gestuurd wanneer deze informatie pertinent is, d. w. z. voldoende precies en volledig. Er wordt steeds gevraagd om het principe van de vertrouwelijkheid te respecteren. Dit levert echter zelden resultaten op, en daarvoor zijn er verschillende redenen. Enerzijds kan men niet voor elke situatie een vraag naar de posten sturen. Voor verschillende dossiers beschikken we niet over genoeg informatie met betrekking tot de ouders en de familie, ofwel omdat de jongere zelf niet over informatie beschikt, ofwel omdat hij ons die informatie niet wil geven. Bij elk contact met de voogd herinneren wij hem er schriftelijk aan om ons de stand van zaken met betrekking tot de zoektocht naar de familie van de pupil mee te delen. Anderzijds kunnen de verschillende posten in het buitenland deze zoektocht niet steeds ondernemen omdat ze niet over voldoende middelen beschikken. Er werd contact opgenomen met de FOD Buitenlandse Zaken, om een overeenkomst in het kader van de zoektocht naar de familie te formaliseren. Deze overeenkomst bevindt zich in haar laatste fase en men hoopt dat ze in 2009 zal worden ondertekend. 2. De programmawet van 24 december 2002 richt een Dienst Voogdij op bij de FOD Justitie. Deze dienst wordt met verschillende opdrachten belast, waaronder het coördineren van de contacten met de instanties voor het asiel en de migratie, met name met het oog op het zoeken van de familie. Men moet vaststellen dat de samenwerking met deze dienst, met het oog op het delen van de kanalen en de pistes voor het zoeken naar de familieleden, slechts zelden tot stand is gekomen.’ In casu blijkt uit de beslissingen zelf dat er met weinig kennis van zaken en met weinig ernst naar de dossiers wordt gekeken. Om te beginnen staat er al jaren in alle beslissingen van de desbetreffende dienst het EUROPEES Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Men dient toch aan te nemen dat iemand met enige kennis van zaken deze onvolkomenheid zou opmerken bij de zoveelste copy-paste beslissing. Ten tweede blijkt uit de beslissingen zelf dat er geen onderzoek wordt gevoerd. Men heeft geen contact opgenomen met ouders, familie of instellingen. Men heeft dus geen enkele basis om te oordelen dat er gepaste opvang zou zijn in het land van herkomst. Er wordt zelfs verwezen naar elementen die deel zouden moeten uitmaken van een grondig psychologisch onderzoek zonder dat DVZ hier enige informatie over bezit. Toch wordt het niet nagelaten om daar (de verkeerde) conclusies uit te trekken. DVZ durft besluiten dat verzoeker haar ouders mist en daarom terug moet naar Marokko terwijl

het probleem is dat zij ontworteld is doordat ze met de verschillende culturen worstelt, en zich nog het minste kan terugvinden in de cultuur waar DVZ haar terug naar toe wil sturen. Een grondig onderzoek vereist volgens aanbeveling 1596 van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa over de situatie van jonge migranten in Europa (punt 7, vii-ix) dat de familie (of het agentschap) waarnaar het kind terugkeert, moet worden onderzocht op de mogelijkheid om gepaste zorg te bieden. Dit onderzoek moet worden gevoerd door een professionele en onafhankelijke persoon of instantie die uitgaat van het hoger belang van het kind. Bovendien moet er voor de terugkeer een bevestiging zijn, van de persoon of organisatie die in de opvang zal voorzien, dat het om een onmiddellijke en langdurige opvang zal gaan. Tijdens de terugkeer moet bovendien worden voorzien in gepast begeleiding, en de opvang in het land waarnaar het kind terugkeert moet worden opgevolgd. In casu is het duidelijk dat de voogd een aantal ernstige elementen heeft aangebracht. Artikel 11 van de Programmawet van 24/12/2002 stelt met betrekking tot de taak van de voogd dat hij: 'alle voorstellen die hij nodig acht om een duurzame oplossing te vinden overeenkomstig het belang van de minderjarige.' Men dient echter vast te stellen dat in de bestreden beslissing niet in de minste mate is rekening gehouden met het advies van de voogd noch met het achterliggende idee van de 'duurzame oplossing'. Het is nochtans de taak van de voogd om een duurzame oplossing voor te stellen en aan de tegenpartij enkel om te waken over de grenzen van ons land. De tegenpartij heeft geen personeel dat specifiek opgeleid is, zoals de voogden, (zie artikel programmawet en omzendbrief om met niet-begeleide minderjarigen om te gaan en de specifieke noden van deze jonge mensen vast te stellen. Er dient hierbij naar rechtspraak verwezen te worden die eveneens stelt dat de overheid dient rekening te houden met de duurzame oplossing zoals deze wordt voorgesteld door de voogd (arrest nummer 19.633 van 28 november 2008 in de zaak 26.294/111 en arrest nummer 21.818 van 22 januari 2009). Op zijn minst had men de conclusies en de motivering van de voogd verder moeten onderzoeken, of ernstig gemotiveerd moeten worden waarom deze niet werden onderzocht. De loutere stelling dat er familie is in het land van herkomst staat niet toe daar gevolgen aan te verbinden. Het motiveringsbeginsel, als ook het redelijkheids en zorgvuldigheidsbeginsel worden dan ook geschonden door een overheid die niet overgaat tot verder onderzoek, de aangeleverde gegevens niet in overweging neemt, of niet ernstig motiveert waarom deze gegevens niet dienend zijn. De Belgische wetgever heeft (in de programmawet van 24.12.2002, Titel XIII, Hoofdstuk 6, Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen Artikel 478 (voogdijwet) art 2) duidelijk gesteld dat bij iedere beslissing die op de minderjarige betrekking heeft zijn belangen de eerste overweging vormen, en (art 3 en ii) dat er moet worden gezocht naar een duurzame oplossing, bij wege van een grondig onderzoek en met voldoende garanties. Wat dit concreet inhoudt wordt verder uitgewerkt in de definities van de omzendbrief van 15.09.2005. Een duurzame oplossing kan bestaan uit de gezinshereniging (overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK), de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf (overeenkomstig artikel 5 van de Resolutie van de Raad van de Europese Unie van 26 juni 1997-97/C221/03). of de machtiging tot onbeperkt verblijf in België. De duurzame oplossing wordt bepaald nadat de DVZ alle elementen van het dossier van de NBMV heeft onderzocht, en genomen in overeenstemming met het hoger belang van het kind en zijn fundamentele rechten, wat altijd de eerste overweging moet zijn, en als een algemeen rechtsprincipe moet worden beschouwd. Het concept duurzame oplossing, de adequate opvang in het thuisland en de al dan niet gedwongen terugkeer zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. De Raad van State heeft dan ook reeds geoordeeld dat een bevel tot terugbrenging materieelrechtelijk ontoelaatbaar is en het IVRK schendt wanneer de moeder en/of de vader niet is staat zijn het kind op adequate wijze op te voeden. (R.v.St. nr. 88.076, 20 juni 2000, Rev. Dr. Etr. 2000, afi. 109, 282-283, R.v.St. nr. 111.581, 16 oktober 2002 T. Vreemd. 2004, afi. 1, 56-58.). Het onderzoek naar de kwaliteit van de opvangmogelijkheden moet bovendien voldoende grondig door DVZ moet gebeuren. (Raad van State, 1 maart 2005, J.dr. Jeune 2005, afl. 243. 3 1-32, noot C. van Zeebroeck). Een beslissing van DVZ kan dan ook worden verbroken bij een gebrek aan adequate opvang in het land van herkomst (RvSt, 27 januari 2005, onuitg). Dat er in casu sprake was van schending van artikel 3 IVRK (het belang van het kind moet bij alle beslissingen de eerste overweging vormen) art. 20 IVRK (legt de staat een bijzondere beschermingsplicht op voor kinderen die zich niet in hun eigen gezinsmilieu bevinden) en art. 22 (legt de staat een bijzondere beschermingsplicht op voor vluchtelingenkinderen). De Resolutie van de Raad van de EU van 26.06.1997 (97/C 22 1/03) stelt in artikel 5 duidelijk dat een NBMV alleen kan worden teruggestuurd wanneer in gepaste opvang en verzorging kan worden voorzien, rekening houdend met de leeftijd en zelfstandigheid van de NBMV, door ouders, andere volwassenen, gouvernementele of niet-gouvernementele organisaties. Zolang niet aan deze voorwaarde is voldaan moet de ontvangstaats het mogelijk maken dat de NBMV op haar grondgebied kan verblijven. Met oog op de terugkeer van de NBMV moet de ontvangstaats samenwerken met familieleden, gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties om de om eventuele gezinshereniging en duurzame oplossing voor te bereiden, of naar de mogelijkheid hiervan te informeren. Er mag nooit een terugkeer worden georganiseerd die in strijd is met het EVRM of IVRK. Ook aanbeveling 1596 van de Parlementaire vergadering

van de Raad van Europa over de situatie van jonge migranten in Europa (31.01.2003) spreekt zich in die zin uit in punt 7, x en stelt dat er bij de terugkeer geen schending mag zijn van EVRM of IVRK, dat geen terugkeer mogelijk is vooraleer een voogd werd aangesteld, dat geen beslissing mag worden genomen vooraleer de mening van de voogd in overweging werd genomen wat betreft het hoger belang van het kind. Bovendien moet de beslissing schriftelijk worden meegedeeld aan het kind en de voogd met vermelding van beroepsmogelijkheid. Een beroep tegen dergelijke beslissing moet een schorsend effect hebben en zowel handelen over de rechtmatigheid als de inhoud (cfr. rechtmatigheid van het feit dat louter in annulatieberoep wordt voorzien bij de RVV). Al deze reglementering vloeit voort uit het IVRK, waarover het Hof van Justitie heeft gezegd (C-540103, 27 juni 2006, Europees Parlement tegen de Raad) dat het directe werking heeft (paragraaf 37: IVRK heeft dezelfde bindende werking als EVRM) en, bij verwijzing naar een wetgevend EU-instrument, zelfs communautaire status geeft (Paragraaf 63: lidstaten moeten bij belangenafwegingen het hoger belang van het kind in overweging nemen.). Dit verdrag heeft een heel andere logica dan de andere verblijfrechtelijke instrumenten. Men kan aannemen dat bij een andere wettelijke basis van verblijf, een zekere bewijslast op de vreemdeling rust, en de overheid een grote discretionaire bevoegdheid heeft. Hier lijkt het kinderrechtenverdrag af te wijken. In de geest van het kinderrechtenverdrag, en de andere wettelijke instrumenten die de verblijfssituatie van de NBMV regelen, valt zeer duidelijk op te merken dat de overheid weinig of geen discretionaire bevoegdheid heeft. De overheid moet een objectieve en onafhankelijke evaluatie laten doorvoeren over de situatie waarin de NBMV zich bevindt, of zou moeten bevinden. De conclusie die hieruit getrokken wordt mag eigenlijk maar één conclusie zijn, namelijk deze waarmee het hoger belang van het kind het beste wordt gediend. Wanneer het hoger belang van het kind het best gediend wordt in het buitenland moet de overheid zich bovendien van een adequate opvang verzekeren, alvorens een (gedwongen) terugwijzing kan plaatsvinden. Het is in ieder geval niet correct en niet naar de letter en de geest, van de ter zake geldende bepalingen, om te stellen dat een kind zijn familie in het buitenland moet vervoegen. Ook hier lijkt DVZ (daarin bevestigd door RVV) diens beslissingen vaak verkeerd te onderbouwen, namelijk met een logica die aan het EVRM wordt ontleend. Zo wordt bij een beroep op gezinsleven (art. 8 EVRM) vaak gekeken of dit niet redelijkerwijs in het buitenland kan worden uitgeoefend. Vanuit deze redenering oordeelt DVZ vaak, dat wanneer de ouders worden teruggevonden in het land van herkomst, de duurzame oplossing daar ligt. Het feit dat er familie wordt teruggevonden in het land van herkomst, mag echter niet automatisch leiden tot het feit dat het kind moet terugkeren. Het hoger belang van het kind staat nog altijd centraal en de expliciete verwijzing in de omzendbrief naar de artt. 9 en 10 IVRK bevestigen dit alleen maar. Artikel 9 en IVRK stellen met verwijzing naar het hoger belang van het kind dat een overheid kinderen niet zomaar van hun ouders mag scheiden, en in gezinshereniging op hun grondgebied moet toestaan. In deze artikelen is dus geen enkele verantwoording terug te vinden waarom een overheid een kind met diens teruggevonden gezin in het land van herkomst moet herenigen. DVZ stelt; conforme art. 9 van het EUROPEES Verdrag inzake de Rechten van het Kind is er geen sprake van een bevoegde autoriteit die beslist heeft dat betrokkenen in haar belang dient gescheiden te worden van haar ouders. Dergelijke interpretatie van art 9 INTERNATIONAAL Verdrag inzake de Rechten van het Kind is een totaal willekeurige interpretatie van DVZ die haar beleid in casu verantwoord maar geen enkele oorsprong vindt in het verdrag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds geoordeeld dat: "zowel artikel 3 van de Voogdijwet betreffende de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen als de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen voorzien dat er, na onderzoek van al de aspecten van het dossier van de NBMV door de Dienst Vreemdelingenzaken, in geval van duurzame oplossing die de terugkeer naar het herkomstland blijkt te zijn omwille van familiehereniging, voldoende garanties op gebied van opvang en tenlasteneming van de minderjarige moet worden gegeven en zeker worden rekening gehouden met zijn groter belang. Echter, uit het onderzoek van het administratieve dossier blijkt dat gedaagde partij, alvorens haar beslissing te nemen, zich er niet heeft van vergewist of de familie van eiser al dan niet kon instaan voor opvang en tenlasteneming na zijn terugkeer. Er moet ook nog worden vastgesteld dat de gedaagde partij het helemaal niet noodzakelijk vond rekening te houden met het advies van de voogd van de eiser, al was het maar om kracht te geven aan de gekozen oplossing, wat in strijd is met artikel 11 van de wet van 24 december 2002 en punt VI, B van de voornoemde omzendbrief Gezien deze elementen, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gedaagde partij duidelijk een beoordelingsfout maakte en ook tekortschoot in haar verplichting tot formele motivering en het gebruikelijk principe van goed beheer dat haar voorschreef heel voorzichtig te zijn bij het behandelen van het dossier van een minderjarige eiser" (22 januari 2009). In casu is de situatie identiek. DVZ heeft zich de moeite niet getroost om de stukken die de voogd heeft aangedragen te onderzoeken, terwijl daar duidelijk uit blijkt dat er niet voor het kind gezorgd kan worden in het land van herkomst. Dat alle ter zake geldende wetgeving dan ook werd geschonden zoals hierboven werd uiteengezet maar er bovendien sprake is van de schending van de wel van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen die tot doel heeft de betrokkene een zodanig

inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. I) Je artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip 'afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411. 2 februari 2007). Dat het opgeworpen middel moet worden onderzocht op de formele motiveringsplicht, minstens dient te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001). Hoe groot de beoordelings- en beleidsvrijheid ook moge zijn, de beslissingen van administratieve overheden dienen de toets van de norm van de redelijkheid te doorstaan. Het is de enige juridische beperking van de vrije appreciatie van het bestuur dat over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hoe de overheid de in het geding zijnde belangen afweegt, hoe de overheid het gewenste resultaat bereikt, steeds hangt het zwaard van de redelijkheid boven haar hoofd. De overheid moet in alle redelijkheid tot de belangenafweging zijn gekomen; de overheid moet in alle redelijkheid de door haar gekozen maatregel hebben kunnen kiezen; enz. Wanneer bij het toetsen wordt vastgesteld dat geen redelijk denkende overheidspersoon tot zo'n beslissing kon komen, wordt de beslissing vernietigd. (Het beginsel van behoorlijk bestuur, A. Van Mensel, Mys&Breesch Gent, 1997, 400-401). Dat in casu om verschillende redenen de motiveringsplicht werd geschonden: 1. Dat men niet de juiste gegevens heeft opgenomen om tot een beslissing te kunnen komen. 2. Dat men geen rekening heeft gehouden met de elementen die door de voogd werden aangehaald, en die niet verder heeft onderzocht. 3. Dat dit duidelijk een brief is zoals zovelen met standaard redeneringen en copy-paste. 4. Dat men spreekt van het Europees kinderrechtenverdrag, wat niet bestaat. Dat dit geen materiële vergissing is maar een inhoudelijke vergissing die al jaren opduikt in de beslissingen van DVZ. Dat enige kennis van het IVRK ertoe zou hebben geleid dat men deze vergissing reeds zou hebben opgemerkt en niet in al die jaren zou herhalen. Dat men niet weet waarover men spreekt, dat men het IVRK niet kent blijkt bovendien uit de manifest foute interpretatie. Dat er dus geen correcte wettelijke basis is voor de beslissing. 5. Dat er bovendien kan worden verwacht dat men een ernstigere motivering aan de dag zou leggen wanneer men iemand in de waan laat gedurende bijna drie jaar dat een verblijf in België mogelijk is. Dat het feit dat aankomstverklaringen werden afgeleverd alsook A-kaarten wel degelijk de indruk wekt dat iemand hier in België kan blijven. Dat terugkomen op die beslissing een ernstige en grondige motivering noodzaakt. Dat die in casu niet aanwezig is. Dat al deze elementen tevens de onredelijkheid van de beslissing benadrukken nu een kind dat sinds haar 11e levensjaar in België verblijft, en gedurende 6 jaar niet meer in Marokko heeft gewoond niet louter naar Marokko kan worden teruggestuurd omdat zij twee keer een maand bij haar ouders op vakantie is geweest. Dat hier op geen enkele manier uit kan worden afgelezen dat het kind terug kan worden opgevangen bij haar ouders. Dat dit in casu niet eens werd onderzocht. Dat het middel bij gevolg ernstig is."

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van *nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de 'openbaarheid van bestuur' merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding hiervan, zonder evenwel aan te geven op welke wijze de 'openbaarheid van bestuur' door de bestreden beslissing geschonden wordt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk

2.3. Artikel 22bis van de Grondwet luidt als volgt:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

De Grondwetswijziging van 22 december 2008 (BS 29 december 2008) breidde artikel 22bis van de Grondwet uit met enkele nieuwe bepalingen, meer specifiek met de bepaling dat *"elk kind (...) het recht (heeft) zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan"*, dat *"elk kind recht heeft op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen"* en dat *"het belang van het kind (...) de eerste overweging (is) bij elke beslissing die het kind aangaat."* Deze grondwetswijziging had tot doel om de grondbeginselen van het Kinderrechtenverdrag op te nemen in de Grondwet, daar *"(v)olgens een meerderheid in rechtsleer en rechtspraak dit verdrag immers niet rechtstreeks toepasbaar (was) in onze Belgische rechtsorde"* (Voorstel tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet, *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 175/001, 4). Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat er voor werd gekozen om de op te nemen rechten *"geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen. De voorgestelde grondwetswijziging is daarom geënt op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule. De wetgever moet deze rechten invullen."* (Verslag namens de Commissie voor de Institutionele Aangelegenheden betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet, teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St.* Senaat, nr. 3-265/3, 5). De werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht door de Senaatscommissie voor Institutionele Aangelegenheden, kwam in zijn verslag eveneens tot de conclusie dat waar artikel 22bis van de Grondwet zou worden herzien teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind *"de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn"* (Verslag betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St.* Senaat 2004-05, nr. 1501/001). In een nota aan de werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht in de Kamercommissie voor de Herziening van de Grondwet en de Hervorming van de instellingen, stelden professoren J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK verder dat de voorgestelde grondwetswijziging *"a priori geen significante wijzigingen in(houdt) op het stuk van het juridisch erfgoed van rechten en vrijheden die thans gelden voor de kinderen die onder de jurisdictie van België vallen. (...) De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuwe verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot dergelijke conclusie. (...) Het zal geen enkele juridische meerwaarde creëren die niet zonder de aanneming ervan zou kunnen bestaan."* (Nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind, *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 175/005, 29-33). Gezien voormelde vaststellingen kan niet ingezien worden hoe verzoekster uit deze bepaling enig recht op verblijf zou kunnen putten.

2.4. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 3, 20 en 22 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden vastgesteld dat, gelet op de geest, de inhoud en de bewoordingen, de bepalingen van de artikelen 3, 20 en 22 van het Kinderrechtenverdrag op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van deze bepalingen niet dienstig kan invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Hetzelfde kan gesteld worden in zoverre verzoekster met haar betoog een schending wenst aan te halen van de artikelen 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag. Het feit dat in een omzendbrief verwezen wordt naar de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, laat niet toe te besluiten dat deze bepalingen toch directe werking zouden hebben.

2.5. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is de bestreden beslissing geenszins een voorbeeld van een standaardmotivering, maar werd wel degelijk rekening gehouden met de feitelijke gegevens die verzoeksters situatie kenmerken.

Uit het verzoekschrift blijkt voorts dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.8. Verzoekster is van mening dat geen grondig onderzoek werd gevoerd naar haar situatie en dat geen contact opgenomen werd met de ouders, familie of instellingen. Volgens haar is er geen enkele basis om te oordelen dat er gepaste opvang zou zijn in het land van herkomst. Er wordt tevens verwezen naar elementen uit een psychologisch onderzoek dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet gekend is doch waaruit verkeerde conclusies worden getrokken. Verzoekster is tevens van mening dat geen rekening werd gehouden met het advies van de voogd noch met het achterliggende idee van de 'duurzame oplossing'

2.9. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de voogd van verzoekster op 12 september 2011 als duurzame oplossing voorstelde dat verzoekster in België een beter bestaan kan leiden en *"Gezien de zeer slechte financiële situatie van de ouders lijkt dit gerechtvaardigd. Y. {.} is ondertussen al enkele jaren hier en begint zich meer en meer als een Belgische of Westerse tiener te voelen. Het contact met haar familie in België en Marokko blijft behouden. Ze zoekt naar een manier om zichzelf als Marokkaans meisje in een Westerse omgeving een plaats te geven. Dit loopt niet altijd even vlot toe en deze identiteitscrisis uit zich in haar gedrag. Ze geeft zelf aan verdriet te hebben om tussen die 2 werelden/culturen te staan en dat ze op dit moment niet bij haar ouders in Marokko, noch bij haar oom en tante in Mechelen kan wonen. Voor Y. is het nu erg cruciaal dat ze in een stabiele omgeving terecht komt, die haar sturen hoe om te gaan als jonge vrouw met haar verleden en met haar zware emotionele bagage. De familie geeft in overlegmomenten aan haar hierin te steunen zover ze kunnen, maar zijn niet bereid haar op te vangen (noch haar ouders in Marokko als haar familie in België). Terugkeren naar Marokko zou haar op psychologisch vlak helemaal onderuit halen."*

Zoals uit voorgaand advies en uit andere stukken van het administratief dossier blijkt, zijn de ouders van verzoekster gekend en reist verzoekster regelmatig voor langere periodes – de laatste keer een maand – af naar Marokko om haar familie te bezoeken. Verder blijkt dat verzoekster geenszins meer bij haar oom en tante in België verblijft. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden met de elementen die de situatie van verzoekster kenmerken. Gelet op de vaststellingen, ondersteund door de stukken van het administratief dossier, dat verzoekster regelmatig afreist naar Marokko, dat zij aldaar over een familiaal netwerk beschikt en er aldus andere oplossingen zijn dan een noodzakelijk verblijf in België, dat de ouders van verzoekster aldaar wonen en leven en ook nog steeds instaan voor de opvoeding van de twee andere kinderen en het feit dat verzoekster haar ouders mist, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat een duurzame

oplossing in de zin van een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met de ouders mogelijk en wenselijk is. Bovendien wordt erop gewezen dat de bijlage 38 verlengd kan worden ter facilitering van de organisatie van de effectieve terugkeer. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid haar situatie wel degelijk aan een grondig onderzoek onderworpen en is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat gepaste opvang in het herkomstland aanwezig is gelet op de diverse familiebezoeken die verzoekster heeft afgelegd en het feit dat haar ouders bij machte blijken in te staan voor de opvoeding van twee andere kinderen. Wat betreft de verwijzing naar elementen uit een psychologisch onderzoek van verzoekster, dient gesteld dat de voogd zelf in haar advies aangaf dat verzoekster verdriet heeft omdat ze niet bij haar ouders in Marokko kan verblijven. Verder blijkt dat zij therapie volgt. De conclusie die de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hieruit trekt is geenszins kennelijk onredelijk. Het betoog van verzoekster anderzijds, waar zij stelt dat het probleem juist is dat zij ontworteld is omdat ze met verschillende culturen worstelt en zich nog het minst kan terugvinden in de Marokkaanse cultuur daarentegen, blijkt geenszins uit het advies van de voogd. Immers blijkt dat verzoekster een manier zoekt om zichzelf als Marokkaans meisje in een Westerse omgeving een plaats te geven wat niet altijd even vlot verloopt en dat zij verdriet heeft omdat zij niet bij haar ouders in Marokko kan wonen. Uit deze informatie blijkt aldus geenszins dat verzoekster zich niet kan terugvinden in de Marokkaanse cultuur.

Uit bovenstaande bespreking blijkt tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk het advies van de voogd in ogenschouw genomen heeft doch, rekening houdende met het geheel van de gegevens eigen aan de situatie van verzoekster, niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat terugkeer van verzoekster naar Marokko aangewezen is. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zich evenmin louter beperkt tot de stelling dat er familie is in het land van herkomst. Uit het geheel van de omstandigheden – het gegeven dat verzoekster regelmatig afreist naar Marokko voor familiebezoek en het feit dat haar ouders bij machte zijn in te staan voor de opvoeding van nog twee andere kinderen – is het niet kennelijk onredelijk te stellen dat verzoekster opvang en verzorging heeft in Marokko en dat het in haar belang is terug te keren. Bovendien blijkt dat de gemachtigde stelt dat verzoekster *“op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals IOM [kan rekenen]. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer”* zodat verzoeksters terugkeer als haar reïntegratie, indien zij dat wenst, begeleid kan worden.

Verder moet worden gesteld dat verzoekster niet aantoont dat de omzendbrief van 15 september 2005 waarnaar zij verwijst een reglementair karakter heeft, zodat niet blijkt dat het feit dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met een bepaling van deze omzendbrief op zich aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Daarnaast moet worden geduïd dat, in de veronderstelling dat voormelde omzendbrief toch een reglementair karakter zou hebben, deze omzendbrief niet voor advies aan de Raad van State werd voorgelegd en dus niet op wettige wijze is tot stand gekomen, wat impliceert dat hij niet kan aangewend worden ter onderbouwing van een annulatieberoep (cf. RvS 11 maart 2008, nr. 180.793). Louter ten overvloede moet tevens worden gesteld dat niet blijkt dat de bestreden beslissing indruist tegen de bepalingen van de omzendbrief waarnaar verzoekster verwijst. Punt Ib van de omzendbrief definieert namelijk enkel wat kan verstaan worden onder een duurzame oplossing voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling, het weze een gezinshereniging, het weze een terugkeer naar het land van herkomst. Verweerder heeft gemotiveerd dat nog steeds een mogelijkheid tot opvang aanwezig is in Marokko, dit nu blijkt dat verzoekster aldaar nog beschikt over een familiaal netwerk zodat een noodzakelijk verblijf in België niet aan de orde is. Verweerder wijst erop dat de ouders van verzoekster nog steeds in Marokko wonen en leven en dat zij nog instaan voor de opvoeding van de twee andere kinderen. Bovendien is gebleken dat verzoekster regelmatig terugkeert naar Marokko en er aldus nog steeds een band is tussen verzoekster en haar ouders alsook het land van herkomst. Verzoekster blijkt verder haar ouders te missen. Punt III van de omzendbrief voorziet dat verweerder rekening moet houden met het hoger belang van het kind en de fundamentele rechten en verweerder oordeelde dat het in het belang van een kind is om bij zijn ouders te verblijven, wat gezien voorgaande vaststelling niet kennelijk onredelijk is.

2.10. Daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van de door verzoekster ingeroepen resoluties en aanbevelingen, merkt de Raad bijgevolg op dat verzoekster de schending van de resolutie van de Raad van de Europese Unie van 26 juni 1997, van de aanbeveling 1596 van de parlementaire vergadering van de Raad van Europa over de situatie van jonge migranten in Europa en Titel XIII, Hoofdstuk 6 van de Programmawet van 24 december 2002 in casu niet aannemelijk maakt. Waar verzoekster wat betreft

de aanbeveling nog aanvoert dat de bestreden beslissing een beroepsmogelijkheid moet voorzien, merkt de Raad op dat uit de betekening van de bestreden beslissing blijkt dat deze voorzien is van de vermelding van de beroepsmogelijkheid zodat verzoeksters kritiek op dat punt feitelijke grondslag mist. Bovendien heeft verzoekster geen belang bij deze kritiek, nu blijkt dat zij op ontvankelijke wijze een beroep heeft kunnen indienen.

2.11. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad van State om haar standpunt kracht bij te zetten, dient vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden aan de basis van die arresten dezelfde zijn als deze die haar situatie kenmerken. Voor het overige verwijst verzoekster op onnauwkeurige wijze naar nog andere rechtspraak van de Raad van State doch het komt niet aan de Raad toe om dienaangaande een opzoeking te gaan verrichten om na te gaan welke arresten verzoekster precies bedoeld.

2.12. Met haar algemeen betoog over het aantal bijlages 38 dat aan minderjarigen wordt afgegeven toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de verwijzing naar een passage uit het activiteitenverslag van 2008 van de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze passage betreft trouwens de problemen waarmee men geconfronteerd wordt bij de zoektocht naar de familie in het herkomstland. In casu is dit geenszins aan de orde nu verzoeksters familie, zijnde haar ouders, geïdentificeerd is.

2.13. De Raad ziet voorts niet in wat verzoekster tracht te bereiken met haar betoog inzake de vermelding 'Europees' Verdrag inzake de Rechten van het Kind in de bestreden beslissing. Zoals reeds hoger aangegeven onder punt 2.5. blijkt dat deze materiële vergissing, waar 'Europees' gesteld wordt in plaats van 'Internationaal' verzoekster niet verhindert heeft de motieven van de bestreden beslissing te begrijpen.

2.14. Waar verzoekster nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 januari 2009 doch nalaat een exacte referentie te geven van deze rechtspraak, merkt de Raad op dat het hem niet toekomt op basis van dergelijke onnauwkeurige referentie te gaan uitzoeken over welke rechtspraak verzoekster het precies heeft, zodat de conclusies die verzoekster uit deze rechtspraak trekt, evenmin kunnen beoordeeld worden.

2.15. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Verzoekster toont niet aan in welk opzicht het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden. Zij wist dat haar verblijf tijdelijk was en onderhevig aan voorwaarden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER